

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/94/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6917210511
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6917210511.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a sudcov JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom 831 04 Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 47 967 692, zastúpený splnomocnenou Advokátskou kanceláriou JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., IČO: 50 361 368, so sídlom 821 01 Bratislava Martinčekova 13, korešpondenčná adresa: 831 04 Bratislava, Vajnorská 100/A, proti žalovanému: P. N., narodený XX. XX. XXXX, bytom XXX XX Y., E. XXX, o zaplatenie 261,65 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota číslo konania 17Csp/92/2017-88 zo dňa 23.05.2018, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota číslo konania 17Csp/92/2017-88 zo dňa 23.05.2018 **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú a výrokom II. rozhodol o trovách prvoinštančného konania a vyslovil, že žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku súd konštatoval právny a skutkový základ uplatneného nároku žalobcu, ktorý žalobu odôvodnil tým, že jeho právny predchodca - G. J., a.s. J. dňa 21.06.2010 uzatvoril so žalovaným Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej veriteľ poskytol žalovanému úver vo výške 400,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 60 mesačných splátkach po 13,- eur, s dátumom prvej platby do 10.07.2010, vždy ku 10. dňu v mesiaci s konečným dátumom splatnosti úveru 10.06.2015. Žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovanému na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.06.2017. Ďalej súd z obsahu žaloby konštatoval, že výzvou zo dňa 08.08.2014 bolo žalovanému oznámené, že pohľadávka banky vo výške 201,82 eur je viac ako 3 mesiace po splatnosti a bol bankou upozornený, že ak uvedenú sumu neuhradí v lehote 15 dní od doručenia výzvy, banka je oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný. Následnou výzvou zo dňa 25.08.2014 bolo žalovanému oznámené, že k 25.08.2014 sa stala úverová pohľadávka žalovaného predčasne splatná v celom rozsahu. Súd prvej inštancie uplatnený nárok žalobcu právne posúdil podľa ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, podľa ustanovení § 53 ods. 1 až 3, 5, § 54 Občianskeho zákonníka a v spojení s ustanoveniami § 1 ods. 2, § 9 ods. 1 a 2 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a konštatoval, že medzi žalobcom (odvolací súd upresňuje, že medzi právnym predchodcom žalobcu) a žalovaným bola uzatvorená zmluva o úvere, ktorá má charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súčasne išlo aj o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., pričom uvedené nebolo medzi stranami sporné. Následne súd prvej inštancie Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.06.2010 podrobil súdnemu prieskumu, s tým, že ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu, ktorej obsah a obsah jej príloh žalovaný

nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť. V prípade ak chcel, aby mu boli poskytnuté finančné prostriedky, tak ju musel akceptovať v celom rozsahu a preto nejde o individuálne dojednané zmluvné ustanovenia. Ďalej súd zistil, že zmluva obsahuje nesprávny údaj o celkovej čiastke, ktorú mal žalovaný zaplatiť, keď zo zmluvy o úvere vyplýva, že žalovaný mal úver splatiť v 60 mesačných splátkach po 13,- eur, čo predstavuje sumu spolu vo výške 780,- eur, pričom v zmluve nie je uvedená celková čiastka, ktorú má žalovaný splatiť, ale len údaj o výške úveru 400,- eur a celkovej výške nákladov 399,31 eur, t.j. spolu 799,31 eur. Súd vyhodnotil, že uvedený údaj o celkovej sume, ktorú má žalovaný splatiť, s poukazom na rôzne výsledné sumy, spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súd ďalej zistil, že Zmluva neobsahuje náležitosť stanovenú v § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorou je výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, príp. poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Súd mal za to, že zmluva neobsahuje rozlíšenie splátok úveru tak, aby bolo zrejmé, aká čiastka z celkovej výšky splátky predstavuje istinu, úrok a iné poplatky. Vzhľadom na tento nedostatok potom súd s poukazom na § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy považoval úver za bezúročný a bez poplatkov a uplatňovaný nárok uznal za dôvodný len do istiny poskytnutého úveru 400,- eur. Súd ďalej zistil, že zmluva obsahuje nesprávny údaj o výške RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z.). Zmluva deklaruje RPMN vo výške 42,44 %, avšak súd podľa údajov uvádzaných v zmluve (dátum úveru: 21.06.2010, suma: 400,- eur, periodicita: mesačne, počet splátok 60, splátka vo výške 13,- eur) cez verejne dostupnú kalkulačku pre výpočet RPMN vypočítal RPMN vo výške 34,23 %. Súd konštatoval, že aj toto ustanovenie s poukazom na jeho nesprávnosť spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Na základe uvedeného potom súd prvej inštancie priznal žalobcovi iba nárok na to, čo bolo podľa zmluvy o úvere žalovanému poskytnuté, t.j. spotrebiteľský úver vo výške 400,- eur po zohľadnení zaplatenej sumy 480,44 eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaný uhradil sumu vyššiu ako mu bola poskytnutá a súd vyhodnotil, že žalobca nemá nárok na úroky a poplatky, žalobu v celom rozsahu zamietol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku. O trovách prvoinštančného konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP a konštatoval, že žalovanému, ako v konaní úspešnej strane v celom rozsahu prináleží nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. Súd však súčasne konštatoval, že ak úspešnej strane sporu alebo strane, ktorá procesne nezavinila zastavenie konania, preukázateľne v konaní žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy konania nevznikli, súd jej nárok na náhradu trov konania neprizná. Keďže žalovanému doteraz žiadne trovy nevznikli, súd rozhodol tak, že mu náhradu trov konania ani nepriznal.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Dôvody odvolania sa dotýkali zdôvodnenia a právnej argumentácie obsiahnutej v bodoch 21. a 23. odôvodnenia napadnutého rozsudku, pokiaľ súd prvej inštancie uviedol, že mal za to, že posudzovaná zmluva o úvere neobsahuje náležitosť stanovenú v § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorou je výška, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, príp. poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Súd mal za to, že zmluva neobsahuje rozlíšenie splátok úveru tak, aby bolo zrejmé, aká čiastka z celkovej výšky splátky predstavuje istinu, úrok a iné poplatky. Vzhľadom na tento nedostatok súd považoval úver za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ sa týka údaju o výške, počte a termíne splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, v tomto žalobca v odvolaní poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 9. novembra 2016, sp. zn. C-42/15, na konkrétny rozsudok Krajského súdu v Prešove, na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018, sp. zn. 3Cdo 146/2017, na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.11.201, sp. zn.: 16Co/208/2017, na základe ktorých odvolateľ namietal, že Súdny dvor EÚ, ako aj všeobecné súdy v konkrétnych sporoch, dospeli k záveru, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Zároveň súdny dvor dospel k záveru, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Žalobca má za to, že zmluva o úvere jasným spôsobom obsahuje údaje o výške (13 eur), počte (60 mesačných splátok) a termíne (k 10. dňu v mesiaci, počnúc dňom 10.07.2010 do 10.06.2015) jednotlivých splátok. Na základe vyššie uvedeného má žalobca za to, že posudzovanú zmluvu o úvere nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu, že zmluva o úvere neobsahuje výšku, počet a termíny splátok, nakoľko vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že zmluva o úvere priamo nemusí takýto údaj obsahovať, ale postačí, ak sa táto informácia na základe zmluvy o úvere dá identifikovať. Odvolateľ taktiež namietal

správnosť záverov súdu prvej inštancie konštatovaných v bode 22. odôvodnenia napadnutého rozsudku, pokiaľ súd uviedol, že zistil, že zmluva obsahuje nesprávny údaj o výške RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z.). Zmluva deklaruje RPMN vo výške 42,44 %, avšak súd podľa údajov uvádzaných v zmluve cez verejne dostupnú kalkulačku pre výpočet RPMN (Y.) vypočítal RPMN vo výške 34,23 %. V prvom rade odvolateľ dal do pozornosti odvolacieho súdu skutočnosť, že v zmluve o úvere je uvedená výška RPMN 42,44% a súdu podľa verejne dostupnej kalkulačky vyšla RPMN vo výške 34,23 %, čo je však údaj o 8,21% nižší, preto nemožno z tohto pohľadu vyčítať pôvodnému veriteľovi, že v zmluve o úvere je údaj o výške RPMN nesprávny, nakoľko v zmluve uvedený údaj je rozhodne v prospech spotrebiteľa. Žalobca však nesúhlasí s tvrdením súdu, že v zmluve o úvere je uvedený nesprávny údaj o RPMN a ako listinný dôkaz zaslal súdu listinu s výpočtom RPMN, ktorý je vypočítaný podľa vzorca uvedeného v prílohe zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzorec výpočtu RPMN žalobcovi, resp. jeho právneho predchodcovi, do kalkulačky implementoval externý dodávateľ, ktorý garantuje správnosť výpočtu RPMN. V predmetnom výpočte je vidieť, že 58. splátka úveru bola len vo výške 2,17 eur a 59. a 60. splátka už mala byť vo výške 0 Eur. Žalobca (banka) pred poslednou celou splátkou zasiela žalovanému (dlžníkovi) informáciu o výške poslednej splátky, čiže ak posledná splátka je výške 2,17 eur, resp. 0 eur, tak žalobca (banka) zašle pred jej splatnosťou žalovanému (dlžníkovi) list, ktorým mu oznámi túto zníženú splátku a zároveň mu oznámi, že sa jedná o poslednú splátku. Uvedené je práve z dôvodu, že bankový systém je nastavený na dobu splácania v rokoch, pričom samotný žalovaný si v žiadosti (okrem iného) má možnosť zvoliť výšku úveru, ako aj dobu splácania úveru (časť 2 zmluvy) a z dôvodu, že výška mesačnej splátky (bez poistenia) je zaokrúhľovaná na celé eurá. Odvolateľ zdôraznil, že žalovaný si sám vybral v zmluve o úvere možnosť platby v hotovosti a tak poplatok vo výške 0,46 eur predstavuje poplatok za každú takúto realizovanú platbu. Pokiaľ sa týka nezrovnalosti súdu týkajúcu sa skutočnosti, že poplatok za platbu v hotovosti je uvedený v kalkulačke pre výpočet RPMN ako poplatok za vedenie účtu, odvolateľ podotkol, že sa jedná o interný dokument (kalkulačku) banky, v rámci ktorej sa do kolónky nazvanej ako „Poplatok za vedenie úverového účtu“ uvádzajú všetky ostatné poplatky, ktoré majú vplyv na výpočet RPMN, medzi iným aj poplatok za platbu v hotovosti vo výške 0,46 eur. Zároveň bolo potrebné do výpočtu RPMN zahrnúť aj poplatok za poskytnutie úveru v hotovosti vo výške 29,87 eur. Žalovanému banka neúčtovala žiaden poplatok za vedenie úverového účtu. Na základe uvedeného je podľa názoru žalobcu zrejmé, že hodnota RPMN bola vypočítaná správne a preto súd nesprávne rozhodol, keď zmluvu o úvere z vyššie uvedeného dôvodu posúdil ako bezúčinnú a bez poplatkov. Odvolateľ v odvolaní taktiež uviedol, že podľa jeho právneho názoru je predmetné rozhodnutie vo svojom odôvodnení nepreskúmateľné. Základom odôvodnenia súdneho rozhodnutia sú tie tvrdenia, ktorými súd podopiera svoj záver. Má za to, že nedostatočným odôvodnením súdneho rozhodnutia porušil súd práva žalobcu vychádzajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. V ďalšom texte odvolania žalobca citoval z viacerých nálezov Ústavného súdu SR. V závere odvolania žalobca podotkol, že ochrana spotrebiteľa je síce dôležitým faktorom v spoločnosti, avšak nemožno mu poskytovať takú ochranu, ktorá by viedla k jeho jednostrannému zvýhodňovaniu, spotrebiteľ by bol v takýchto prípadoch zbavený akejkolvek zodpovednosti pred uzatvorením zmluvnej povinnosti dôkladne navzájom zvážiť výhody a nevýhody a podľa toho rozumne konať. Neexistuje ani vecne odôvodniteľný dôvod oslobodiť spotrebiteľa od povinností, ktoré mu ukladá zmluva s rovnocenným partnerom, ak sa k splneniu tejto povinnosti zaviazal dobrovoľne a s vedomím ich rozsahu. V nadväznosti na vyššie uvedené má žalobca za to, že v tomto prípade pod zámenkou narovňovania prirodzených nerovností medzi účastníkmi občianskoprávných vzťahov prostredníctvom zákona alebo dokonca prostredníctvom judikatúry ESD, dochádza k narušeniu princípu rovnosti strán konania a legitimita takýchto legislatívnych „úsluh“ slabším zmluvným stranám sa odvodzuje od predpokladu, že sú na trhu znevýhodnení silnejším ekonomickým postavením ich spolukontrahenta, t.j. dodávateľa. Súdy sú povinné skúmať konkrétne okolnosti uzatvorenia zmluvy, pretože aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nie je možné chápať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. Žalovaný uzavrel zmluvu dobrovoľne, bez pripomienok a nátlaku. V tejto súvislosti poukázal žalobca aj na odlišné stanovisko sudcu a zároveň podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky I.. C.S. v otázke súdnej ochrany spotrebiteľa. Odvolateľ na základe uvedených argumentov navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne, aby odvolací súd žalobe vyhovel v celom rozsahu a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania.

3. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez

nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

5. Žalobca sa žalobou datovanou dňa 24.08.2017 a príslušnému súdu doručenu dňa 30.08.2017 domáhal voči žalovanému zaplata sumy 261,54 eur spolu s príslušenstvom, ako nároku vyplývajúceho zo záväzkového vzťahu právneho predchodcu žalobcu - G. J., a.s., ktorá ako úverový veriteľ dňa 21.06.2010 uzatvorila so žalovaným Zmluvu o úvere dostupná pôžička č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej banka poskytla žalovanému úver vo výške 400,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 60 mesačných splátkach po 13,- eur, s dátumom prvej platby do 10.07.2010, vždy ku 10. dňu v mesiaci s konečným dátumom splatnosti úveru 10.06.2015. Dlžník si však povinnosť splácať úver riadne a včas v zmysle dojednaných zmluvných podmienok nesplnil a úverový veriteľ výzvou zo dňa 08.08.2014 žalovanému oznámil, že pohľadávka banky vo výške 201,82 eur je viac ako 3 mesiace po splatnosti. Zároveň ho upozornil, že ak uvedenú sumu neuhradí v lehote 15 dní od doručenia výzvy, banka je oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný. Následnou výzvou na úhradu dlžnej sumy zo dňa 25.08.2014 bolo žalovanému oznámené, že k 25.08.2014 sa stala úverová pohľadávka žalovaného predčasne splatná v celom rozsahu. Výška dlžnej sumy pozostávala z dlžnej istiny 261,65 eur, úroku 119,99 eur a poplatkov za upomienky 61,14 eur, t.j. spolu 442,78 eur. Žalovaný zaplatil splátky spolu vo výške 480,44 eur. Poslednú splátku uhradil dňa 06.05.2013. Žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovanému na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.06.2017.

6. Predmetom odvolania, ktoré podal žalobca, je spochybnenie záveru súdu prvej inštancie o absencii obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa kritérií zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia konkrétnej zmluvy o úvere. Žalobca, ako odvolateľ, nesúhlasí so závermi súdu, že posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje zákonom požadované obligatórne náležitosti, konkrétne v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ a j/, v dôsledku čoho potom súd vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetnej zmluvy o úvere. Je potrebné zdôrazniť, že žalobca, ktorý ako odvolateľ namietal vecnú správnosť meritórneho rozsudku súdu prvej inštancie, neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe súdu prvej inštancie, ani nežiadal doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v ustanovení § 384 ods. 2 a 3 Civilného sporového poriadku o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jeho viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolaním len spochybnil vyvodený právny názor súdu prvej inštancie na podklade vykonaného dokazovania a namietal dôvody a právne posúdenie veci, pokiaľ prvoinštančný súd uviedol, akými úvahami sa spravoval a na podklade ktorých skutočností zaujal právny názor vyslovený vo výroku rozsudku.

7. Podľa ustanovenia § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

8. V nadväznosti na uvedené, podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

9. Pokiaľ ide o skúmanie obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, súd prvej inštancie sa správne v odôvodnení rozsudku zamerlal predovšetkým na právne posúdenie základného zmluvného vzťahu, z ktorého uplatnený nárok vzišiel. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu konštatuje, že z obsahu Zmluvy o úvere „dostupná pôžička“ č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.06.2010 je bez pochyb zrejme, že na právny vzťah založený predmetnou zmluvou medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, je nutné aplikovať príslušné ustanovenia § 52 a násl. Občianskeho zákonníka zaoberajúce sa problematikou spotrebiteľských vzťahov a ochrany práv spotrebiteľa a súčasne je nutné podriaďiť predmetný zmluvný vzťah právnemu režimu osobitnej právnej normy upravujúcej spotrebiteľské úvery a to zákonu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy

o úvere. Odvolací súd poznamenáva, že právne posúdenie zmluvného vzťahu medzi žalobcom (resp. medzi právnym predchodcom žalobcu) a žalovaným, ako vzťahu spotrebiteľského a vyplývajúceho zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ani samotným žalobcom v konaní a ani v odvolaní spochybnené a namietané nebolo.

10. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd vytýkal posudzovanej zmluve o úvere zákonné nedostatky vo viacerých smeroch, konkrétne, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje nesprávny údaj o celkovej čiastke, ktorú mal žalovaný zaplatiť, respektíve, presnejšie, že v posudzovanej zmluve nie je uvedená celková čiastka, ktorú má žalovaný splatiť, ale len údaj o výške úveru a celkovej výške nákladov (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ), ďalej zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje správny údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru, keď podľa názoru súdu prvej inštancie zmluva neobsahuje rozlíšenie splátok úveru tak, aby bolo zrejmé, aká čiastka z výšky splátky predstavuje istinu, úrok a iné poplatky (§ 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ) a napokon, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje podľa konštatovania súdu prvej inštancie nesprávny údaj o výške ročnej percentuálnej miere nákladov (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ). Predmetom odvolania, ktoré podal žalobca, je spochybnenie záveru súdu o absencii obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere len ohľadom posledných dvoch dôvodov, konkrétne žalobca nesúhlasí so závermi súdu, že posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje správny údaj o RPMN a osobitný rozpis výšky, počtu a termínov splátok na istinu, úroky a iné poplatky, v dôsledku čoho potom súd vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetnej zmluvy o úvere s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ Zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd sa so závermi prijatými súdom prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti posudzovanej zmluvy o spotrebiteľskom úvere stotožňuje, konkrétne s dôvodom o absencii obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vymienenej v ustanovení § 9 ods. 2 písm. j/ Zákona o spotrebiteľských úveroch. Pri povinnosti odvolacieho súdu vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta posledná CSP) však pre úplnosť je nutné uviesť nasledujúce skutočnosti :

11. Odvolací súd, vychádzajúc z citovanej právnej úpravy a konkrétnych odvolacích dôvodov žalobcu poznamenáva, že pokiaľ súd prvej inštancie vytýkal posudzovanej zmluve nedostatok náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré podľa výkladu súdu prvej inštancie vyžaduje údaj o výške, počte a termínoch splátok s rozdelením, aká časť - výška splátky má byť použitá na úhradu istiny, aká na úroky a poplatky, sú tieto výhrady súdu voči konkrétnej zmluve nedôvodné a neopodstatnené. Odvolací súd poznamenáva, že takýto záver nezodpovedá obsahu konkrétnej zmluvy, pretože údaj o výške a počte splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je obsiahnutý v časti 3 zmluvy, kde je uvedená výška mesačnej splátky 13 eur, počet mesačných splátok 60 a konkrétna splatnosť splátok k 10. dňu v mesiaci. Súd prvej inštancie zdôvodnil svoje úvahy konštatovaním, že pokiaľ zmluva obsahuje uvedenie len súhrnnej mesačnej splátky, jej výšky a termínu splatnosti, pričom však nie je pri každej jednotlivéj splátke osobitne rozpísaná mesačná splátka pripadajúca na istinu úveru, na úroky a poplatky, uvedené má za následok absenciu tejto zákonnej náležitosti požadovanej zákonom v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Aj pokiaľ by odvolací súd pripustil, že v minulosti dochádzalo k rôznym výkladom tejto zákonnej požiadavky a aj zo strany súdov dochádzalo k rôznej interpretácii tohto zákonného ustanovenia, v dôsledku čoho judikatúra v tejto otázke nebola jednotná, avšak odvolací súd zdôrazňuje, že takýto záver bol už aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie neudržateľný. V súvislosti s takouto úvahou odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvej inštancie neskorší odklon judikatúry a rozhodovacej činnosti tak odvolacieho súdu, ako aj ostatných všeobecných súdov v nadväznosti na aktuálnu judikatúru súdov vyššieho stupňa (konkrétne vid' napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017), v zmysle ktorej už nie je legitímny a zákonný výklad zákona, ktorý prijala skoršia rozhodovacia prax, a podľa ktorého súdy požadovali od veriteľov uvádzanie ako obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere rozpísanie mesačnej splátky osobitne pre istinu úveru, osobitne pre úroky a osobitne pre prípadné ďalšie poplatky, ktoré sa splácajú v pravidelnej mesačnej anuitnej splátke a to priamo v texte zmluvy o úvere. Súd prvej inštancie bol povinný zohľadniť aj stanovisko Súdneho dvora EÚ obsiahnuté v zodpovedaní zadaných prejudiciálnych otázkach vo veci C- 42/15 vo veci Home Credit Slovakia a.s. proti T. J., ktorý v rozsudku zo dňa 9. novembra 2016 (okrem iných záverov) vyslovil, že : „Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia

tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave." Podľa záveru Súdneho dvora EÚ predmetné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona hovorí o výške, počte, termínoch splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke osobitne (t.j. istine, úrokov a iných poplatkov), ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. S poukazom na neskoršiu rozhodovaciu prax súdov Slovenskej republiky, ako aj s poukazom na stanovisko Súdneho dvora EÚ, potom odvolací súd nepovažuje záver súdu prvej inštancie, pokiaľ vyvodil bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. za vecne správny. Nie je nevyhnutné trvať na detailnom rozpise každej jednej splátky úveru v spotrebiteľskej zmluve na splátku osobitne istiny, osobitne úroku a osobitne na ostatné poplatky spojené s úverom a tak záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere len z tohto zákonného dôvodu by tak neobstál.

12. Pokiaľ však súd prvej inštancie vyvodil bezúročnosť a bezpoplatkovosť daného spotrebiteľského úveru aj z dôvodu absencie obligatórných náležitostí uvedených v ustanovení § 9 ods. 2 písm. j/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, je tento záver súdu správny a právne udržateľný, hoci aj tu je potrebné zdôrazniť, že nie v celom rozsahu je možné prisvedčiť správnosti vysloveného právneho záveru súdu prvej inštancie. V uvedenom zákonnom ustanovení § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ je obsiahnutá požiadavka uvádzať do zmlúv ako obligatórnu náležitosť jednak ročnú percentuálnu mieru nákladov a aj celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť posudzovanej zmluvy o spotrebiteľskom úvere z dôvodu, že obsahuje síce údaj o RPMN, avšak tento údaj je podľa zistenia súdu nesprávne vypočítaný, pokiaľ zmluva deklaruje RPMN vo výške 42,44 %, avšak súd podľa údajov uvádzaných v zmluve (dátum úveru: 21.06.2010, suma: 400,- eur, periodicita: mesačne, počet splátok 60, splátka vo výške 13,- eur) cez verejne dostupnú kalkulačku pre výpočet RPMN (Y.) vypočítal RPMN vo výške 34,23 %, len samotný tento dôvod by taktiež bez ďalšieho podrobnejšieho zdôvodnenia neobstál. Odvolací súd v súvislosti s problematikou údajov o výške RPMN v spotrebiteľských zmluvách poznamenáva, že je mu z rozhodovacej činnosti, ako aj z odborných polemík a medzirezortnej komunikácie a výmeny poznatkov známe, že v súčasnosti je mechanizmus výpočtu RPMN značne problematický. Aj podľa stanoviska Národnej banky Slovenska, ako orgánu štátneho dohľadu nad finančným bankovým i nebankovým trhom, vyplýva, že nie je v súčasnosti k dispozícii súdom, ani finančným inštitúciám jednotná a najmä orgánom štátneho dohľadu autorizovaná kalkulačka na presný a správny výpočet RPMN, čo vyvoláva v praxi značné polemiky a problémy. Nie je tak potom možné bez ďalšieho vyhodnotiť ako nedôvodný argument žalobcu obsiahnutý v odvolaní, že banka, ako pôvodný veriteľ, v čase uzatvárania konkrétnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zadávala do svojich zmlúv údaje vypočítané podľa vzorca v zákone, avšak spresnené aj podľa jednotlivých konkrétnych výšok mesačných splátok a najmä na základe kalkulačky vypracovanej banke externým dodávateľom, ktorý mal garantovať správnosť výpočtov RPMN a implementáciu zákonnej úpravy. Pri nutnosti rešpektovania stanoviska NBS, ktorá výslovne uviedla, že žiadnu z verejne dostupných internetových kalkulačiek RPMN nie je možné považovať za autorizovanú a teda ani presnú a smerodajnú, potom záver súdu obsiahnutý v odseku 22. rozsudku neobstojí.

13. Avšak odvolací súd súčasne zdôrazňuje, že pokiaľ súd prvej inštancie v odseku 20. odôvodnenia vytýkal posudzovanej zmluve o spotrebiteľskom úvere aj ďalší nedostatok vymienený v spomenutom ustanovení § 9 ods. 2 písm. j/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý vyžaduje ako obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere okrem údajov o RPMN aj údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, sú tieto výhrady súdu voči konkrétnej zmluve dôvodné a plne opodstatnené. Odvolací súd poznamenáva, že pokiaľ súd prvej inštancie vyhodnotil daný spotrebiteľský úver ako bezúročný a bezpoplatkový z dôvodu absencie tohto údajov, takýto záver zodpovedá obsahu konkrétnej zmluvy, pretože Zmluva o úvere „dostupná pôžička“ č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.06.2010 celkom zjavne údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a to vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, neobsahuje vôbec. Odvolací súd len poznamenáva, že vychádzajúc zo zákonnej definície tohto údajov podľa citovaného ustanovenia § 2 písm. h/ Zákona o spotrebiteľskom úvere, ako súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, by tento údaj bol v sume minimálne vo výške 799,31 eur (400 eur výška úveru + 399,31 eur ako v zmluve uvedený údaj celkovej výšky

nákladov, pričom by bolo nevyhnutné zohľadniť aj ďalšie poplatky, ktoré uvádza sám odvolateľ - a to poplatky 0,46 eur za každú realizovanú platbu v hotovosti). Neobstojí pritom ani prípadný argument, že aj keď tento konkrétny údaj priamo zmluva neobsahuje, je jednoznačne identifikovateľný z obsahu zmluvy a to jednoduchým matematickým súčtom. Tento argument neobstojí, pretože pokiaľ zákon výslovne požaduje písomné uvedenie vymenovaných obligatórnych náležitostí priamo do textu každej jednej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nevyhnutné, aby zmluva priamo a jednoznačne daný údaj obsahovala. Pokiaľ teda tento obligatórny údaj v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ požadovaný zákonom konkrétna zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje vôbec, už len hoc aj z tohto jediného dôvodu, je záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti posudzovaného úveru správny a zákonný.

14. Ďalšou odvolacou námietkou žalobcu bolo, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné. Je potrebné uviesť, že ani táto odvolacia námietka nemá, s poukazom na konkrétne odôvodnenie napadnutého rozsudku, svoje opodstatnenie. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006) a tak nepochybne právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís súd dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (viď napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú zásadný význam pre rozhodnutie (I. ÚS46/05, II. ÚS 76/07). S poukazom na uvedené odvolací súd konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutia a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú a aj právnu presvedčivosť. Súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobu zamietol a svoje rozhodnutie odôvodnil presvedčivo a zrozumiteľne.

15. Okresný súd preto vecne správne rozhodol, keď v odôvodnení rozsudku konštatoval, že obsah konkrétnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere je v rozpore so Zákonom o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia konkrétnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v dôsledku absencie povinných údajov považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

16. Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 ods. 1 CSP) a vyslovil, že žalovanému, ktorému by ako procesne plne úspešnej strane v odvolacom konaní inak vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči procesne neúspešnému žalobcovi, náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva, nakoľko mu celkom zjavne žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli (v odvolacom konaní bol nečinný).

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).